

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udtog af den gamle danske Riimkrønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Udtog af den gamle danske Riimkrønike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 193. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_3-txt-shoot-idm3829.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Christoffer Eriksen.

Jeg kan det nu fuldvel forstaae
Ihvor en Mand sig vender,
Da vil det hannum gierne saa gaae:
Ham hænder alt som han trender*Et herligt Ordsprog, der i Klarhed og Klem langt
overgaaer det sædvanlige: som man reder saa ligger man..

Da tusind, trehundred og tyve Aar
Fra Guds Byrd gangne vare,
Til Dannemarks Konning jeg keiset var,
At jeg skulde det forsvare.
Markgreven som var paa Brandenburg
Gav jeg min Dotter hin kære,
Og gjorde deres Brøllup paa Vordingborg
Med stor Priis, Hæder og Ære.
Til Kloster gjorde jeg Knardrup Gaard
Vor Frue til Lov og Ære,
Trettenhundred og tyve paa det sjette Aar
Efter hun mon Christum bære.
194Siden tog jeg mig saa ondt et Sind,
Disvær, at jeg saa gjorde,
Paa Retviished lagde jeg ei Vind,
Det kærde hver som torde.
Ridderskabet lagde jeg mig imod,
Det kom mig lidet til Baade,
Almuen jeg mig beskatte lod
Saare ud over sin Maade.
Thi vare de mig imod igien
I alle de Maader de kunde,
De gjorde mig baade Skade og Meen,
Lidt Godt de deri vunde*Det kalder man hverken at holde med Brud eller Beiler, men
med Sandheden..
I Taarnborrig grebe de Erik min Søn,
Som jeg lod til Konge kese (keise)
De ræddeds ei Tru, de hørde ei Bøn,
De gjorde hannum Last og Nese*Last og Næse ɔ: Last og Skam..
I Hadersløv sætte de hannum i Taarn
Han nød ei anden Naade,
Som de havde overlagt det tilforn
I lang Tid mod os Baade.
Da jeg fik spurgt det gik hannum saa,
Jeg tog hvad jeg havde rede,
195Heden til Tydskland lod jeg staae
Om Hjelp og Trøst at bede;
Men Danske fulde til de Grever to,
Som der i Holsten vare,
Geert og Hans, de Hellede froe*Hellede froe ɔ: raske Helte. freo er frie, uforsagt paa
Angelsachs.,
At de skulde dem forsvare.
Saa foer jeg igien med tydske Mænd
Til Siælland udi mit Rige,
De vare mig falske hver og en,
Thi maatte jeg anden Tid vige*Anden Tid ɔ: anden Gang..
Da fik jeg at see foruden Drut*Drut maae efter Sammenhængen betyde Skiemt eller
Falsk, men om Ordets Slægtskab har jeg intet kundet opdage, uden maaskee det isl.
drutr et Vindæg og det Angels: dry Trolddom, Koglerie, er af Slægten.
Det Gamle sige i deres Tale
Ravnen hugger ei Andens Øie ud
Ihvad de skrige eller gale,
Paa begge Sider der da Tydske vaar,
Thi vilde de ikke stride,
Thi havde jeg ikke bedre Kaar,
Af Riget da maatte ieg glide.

196Da Danske havde mig drevet yd
Med Grevernes Hjelp fornævnde,
Mod dem saa vendte de deres Spyd
De mig over dem vel hævnde,
I deres Land droge de giennesten ind
Og Jyderne mest, de nørre,
De Gottorp belagde med Magt og Sind,
Og Hadersløv vunde de førre.
Der kom Grev Geert og stridde paa dem,
Og slog og fanged der mange
Han sendte dem til sine Fogeder hjem,
Der havde de Dagene lange.

Siden bleve de tydske Herrers Aag
Danske fuldsvalt at bære,
De skreve mig til i Brev og Bog
De monne det saare kære:
De havde der baade Land og Slot
I menige Dannemarks Rige,
Og alt det som deri var godt;
Ingen lode de være deres Lige.
De som tænkte at blive ved Magt
Om de kunde mig fornære,
De Uslinge bleve imod deres Agt,
De kunde dem intet forbedre*De kom ikke bedre i Stand.;
197De som vare fuldglade dertil,
At de kunde mig uddrive,
Jeg det for Sanden sige vil,
Efter mig lode de først skrive;
De kaldte mig hjem til Lande igien,
At jeg skulde dem forsvaare,
For Greve Her Geert, deres største Uven,
Fordi de ræddeds ham saare.

Siden jeg da kom i Riget ind,
Som mig vel burde med Sande
Det kunde ei gaae udaf min Sind*Jeg kunde ei, som jeg burde, forglemme.,
At de dreve mig af Lande,
Thi lod jeg da giøre et Svogerskab
Med Greven paa deres Skade,
Min Søn fik hans Dotter i Ægteskab,
Som Hertugen i Saxen før havde.

Siden tog jeg paa et stort Uraad*Uraad ɔ: Daarlighed, Utilbørlighed, noget anderledes
synes vi at bruge Ordet i Taalemaaden: at mærke Uraad, men det lader og kun saa.,
I Børlund greeb jeg Bisp Tyge
Og sætte en i Fængsel og gjorde hannum Haad*Haad ɔ: Haan, Skam.
198Thi lod han sig ei lyge*Lyge ɔ: lige, nøie isl. lika behage, vores lie, som at lie (lige)
en godt. Han helmede ikke, barede sig ikke, nøiedes ikke.,
Før han kom ud til Pavens Gaard,
Og Riget i Forbud sætte,
Det var deri paa otte Aar,
Før det kom af den Trætte.

Siden kom Tvedragt mellem Greven og mig,
At vi kunde ei fordraves,
Thi drev min Søn hans Dotter fra sig
Med hende kunde han ei have*Haves ɔ: omgaaes, forliges, siger Sammenhængen,
men Ordet har jeg ikke truffet.,
Paa Lohed mødtes vi siden i Kri,
Og Seiren gik hannum til Hande,
Thi jeg havde mange Tydske deri,
Som ei vilde troligen stande.
Saa flydde jeg da til Lolland ind,
I Saxkøben jeg greben vorde,
Til Aaleholm ført fuldbleg om Kind,
Baade Danske og Tydske det gjorde*Herremændene: Henneke Breyde og Johan

Ellemose. Hvitf. T. 1 F. 458..

199Omsider kom jeg derud med Nød

Til Falster lod jeg mig føre,

Der blev jeg giennesten paa Nykøbyng død,

Og siden begravet i Sore.

Tusinde og trehundrede Aar

Og dertil elleve og tyve ^{*}Det Aarstal staaer sig vel neppe, imidlertid er Tingen endnu ikke afgjort.,

Efterat Guds Søn fødtes vaar

Jeg vil det ingenlunde lyve.